

In Numărul următor:

Aventurile submarinului DOX

62

Prințesa Sindia

aventura continuă...

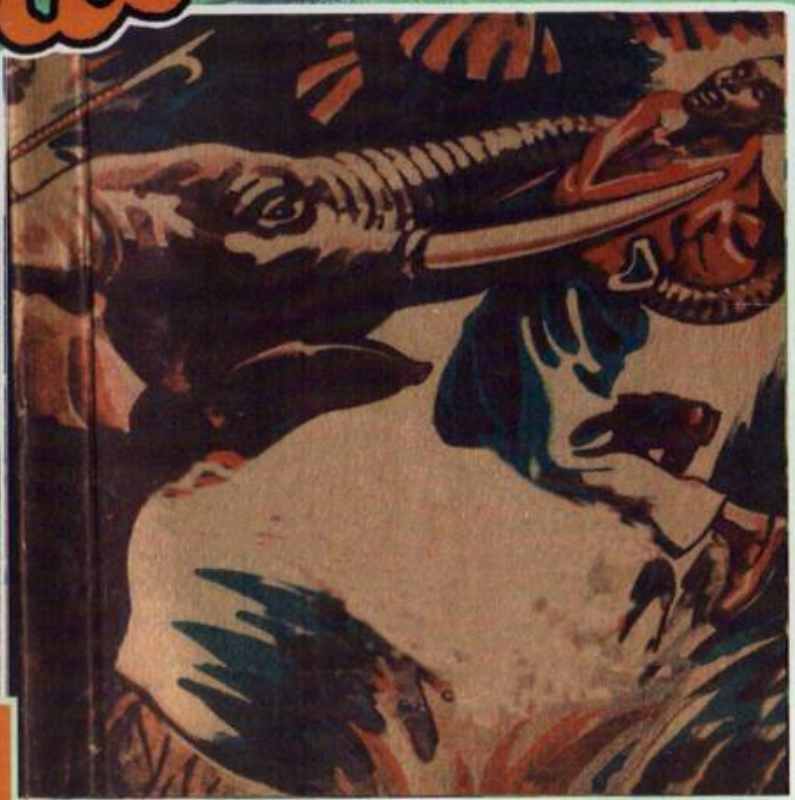
editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

61

Demonul Alompra

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 61

DEMONUL ALOMPRA

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. LA FLUVIUL MANIPUR.

«**LORDUL HAGERSTONY** își trimise minunatul său yacht „Lady Jane” la Calcutta, în vreme ce noi plecarăm cu trenul de la Rangoon, prin Mandalay, capitala Burmei, spre Manipur, care se afla așezat la nord.

Părăsiserăm intenția de la început de a prinde un rinocer, căci ne ispitea taina insulei rătăcitoare, pe care se afla, zice-se, o prințesă vrăjită.

Când coborârăm în gara cam primitivă, Marian zise:

— Mylord, să pornim îndată spre lac? E la vreo treizeci de kilometri depărtare și, dacă închiriam acum două trăsură, putem fi acolo după amiază.

— Eu aveam intenția să mă duc întâi în orașelul Moirang – zise Hagerstony – ca să mă informez acolo cum stau lucrurile. Poate ca Giuseppe ala și-a bătut numai joc de noi și mă tem să nu facem drumul degeaba.

— Vezi la asta m-am gândit și eu la început, pe când d-ta erai de părere contrarie. Dar acum ca suntem în apropiere, putem cel puțin să vedem lacul; trebuie să aibă vreo zece kilometri lărgime și douăzeci de kilometri lungime, ceea ce înseamnă destul de mult. Dacă nu dăm de insula misterioasă, ne rămâne în schimb posibilitatea să vânăm rinoceri în munții de la răsărit de fluviul Manipur. Dar firește că e mai bine să mergem întâi la Moirang. Poate că acolo găsim și o călăuză care să cunoască locurile.

— Bine, atunci să pornim imediat. A! Uite colo un polițist, o să stau de vorbă cu el.

Pe când lordul se îndreptă spre polițistul băștinaș, eu priveam la amestecul acela de oameni, care se zgâiau la noi ca la niște animale necunoscute. Nu prea se întâmpla în fiecare zi să debarce aici o ceată de șapte persoane, înarmata cu cele mai bune arme.

În primul rând însă Pongo era acela care atrăgea asupra-i privirile speriate ale oamenilor și avea și de ce.

Lordul se înapoia curând.

— Vorbește o englezească de te baga în sperieți, indianul. Ne recomandă însă pe unul anume Tatsun, care locuiește aproape, în casa aia galbenă. E un chinez, la care vom putea găsi îndată două trăsură.

După multă tocmeală ne împăcarăm cu chinezul și după o jumătate de ceas călătoream spre sud-vest în două trăsură care ne zdruncinam al naibii, trase de doi căluți – așa zișii ponei. Drumul era ca vai de el, așa că abia după cinci ceasuri ajunseserăm la Moirang, frânți de oboseală.

Ocuparăm câteva camere în cel mai mare han, care se numea pompos „Queen Victoria” și după ce ne curățirăm de praf meraserăm în sala de mâncare cam întunecoasă. Mâncarea fu o surpriză plăcută pentru noi, căci ne așteptasem la cocoș cu orez, dar în loc de aceasta căpătarăm o minunată friptura de cerb. Birtașul, un fost sergent în armata engleza, vânase sălbăticiunea chiar în dimineața aceea.

Când eram în toiul cu mâncarea, intră în sală un individ în haine de culoare verzuie. Daci n-ar fi scârțâit ușa nici nu l-am fi observat pe noul oaspete, atât de ușori îi erau pașii. Și pe când se îndrepta spre o masă mai depărtată, mișcările făpturii sale înalte și vânjoase ma făcură să ma gândesc fără voie la furișatul unei pantere.

După ce se așază, arunci o privire spre noi. Fără să vreau aplecai puțin capul, atât de tăioase și reci erau privirile lui, care țâșneau din doi ochi albaștri. Lordul stătea cu spatele la el, dar străinul se ridica îndată, făcu doi pași repezi spre noi și puse mâna pe umărul lui Hagerstony.

— Bună ziua, mylord, zise el. Ma bucur ca te revăd.

Glasul lui era moale și posomorit, iar lordul sări îndată în picioare și exclamă vesel:

— Asta e Brough, vechiul meu prieten. Ma bucur și eu din inimă că te revăd. Dar ia șezi colea și îngăduie-mi să-ți prezint pe prietenii mei.

Când Brough auzi numele noastre, un zâmbet binevoitor îi lumină chipul aspru.

— Am auzit de dv., domnilor, zise el. În Singapore de la lordul Abednego și acum din nou în Penang. Îmi pare bine că vă cunosc. Vreți să vânați pe aici?

— Da – răs lordul – prietenul meu Farrow vrea și prindă un rinocer. Dar mai întâi mi-am propus să fac altceva, însă nu vreau să-ți spun despre ce e vorba, căci va râde de mine. Dar d-ta ce cauți pe aici? Ești în misiune secreta? Ah, uitasem să spun prietenilor mei că ești cel mai destoinic detectiv al poliției. Firește, nu-ți vei trăda misiunea.

Brough luă loc liniștit, comandă mâncare și-l privi scrutător pe lord. Apoi zise încet:

— Poți să-mi spui fără teamă, mylord, ce ți-ai pus în gând să faci pe aici. Nu voi râde de d-ta, căci și misiunea mea îți va părea, probabil, foarte ciudată și vrednică de luat în răs.

— În sfârșit – răs Hagerstony – caut o insulă...

— .. care se zice că e răătăitoare, îl întrerupse detectivul, calm. Îmi închipuiam eu. De unde și până unde ai aflat de ea?

— Drace! făcu lordul, mirat.

— Nu cumva vrei și d-ta s-o eliberezi pe prințesă? Îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să fiu eu cel dintâi care s-o găsesc și s-o eliberez.

— Îmi datorezi încă răspunsul la întrebare: de unde știi de chestia asta, mylord? zise Brough.

— Trebuie să vă spun că îndărătul acestui caz se ascunde, poate, o crimă; mai mult încă, probabil se va isca – din pricina asta – o mare turburare politică în unul din statele vasale de prin munții ăștia de aici. Te-aș ruga să nu cercetezi mai departe chestia, căci e mare primejdie la mijloc; dar știu eu că tocmai primejdia e un îndemn pentru d-ta și tovarășii d-tale... Ce-ar fi să pornim la lucru împreună?

— Cu toată plăcerea. Și acum să-ți răspund la întrebarea de mai înainte: cunosc chestia de la unul Giuseppe, care ne-a furat o comoară.

— Ah, Giuseppe Albio. Știu deja că împreună cu prietenul său Teddy Svenstroop a condus banda sa de contrabandiști în Tenasserim. Așa dar a mirosit și el afacerea.

— Dar de fapt ce e cu afacerea asta?

— Ați auzit probabil că după moartea prințului Singh, un văr îndepărtat al acestuia a urmat ca stăpânitor. Acum am primit vestea din diferite părți că vărul acesta, Gai, ține prizonieră o fiica a lui Singh. Pe cât știu eu, populația e agitată, deși Gai, cu ajutorul complicilor săi, pedepsește cu mare strășnicie pe oricine răspândește acest zvon. De aceea a și durat mult până am aflat ceva despre asta. Firește că fiica aceasta, despre care se zice că a murit, va fi recunoscută de noi ca stăpânitoare – dacă o voi găsi.

— Hi, hi! chicoti lordul.

— Dacă o salvați va fi pentru voi o stăpânitoare foarte bună, care va jura credință Angliei. Dar să lăsăm gluma la o

parte! Firește că trebuie să salvăm pe fată. Ușor nu va fi, căci Gai ăla, de care am auzit și eu, își va fi luat el măsurile, fii pe pace. Nu pricep însă de ce a ascuns-o aici și nu în țara lui?

— Tocmai asta e șiretenia. În țara lui ar fi fost ai siguranță descoperită până acum, pe câtă vreme nimănui nu-i va fi dat în gând că ea trăiește aici, pe lacul acesta. Și taina a ieșit la iveală întâmplător cu ajutorul unui fost servitor al prințesei. Gai l-a alungat din țară, deoarece omul e inteligent și nu vroia să creadă în moartea stăpânei sale. A fugit cu o luntre în josul fluviului și acolo cică ar fi văzut-o și auzit-o pe prințesa. Scrise rubedeniilor sale, care au răspândit apoi vestea în popor. Servitorul și rudele sale sunt morți acum. Zvonul tot a răzbit însă până la noi și eu am primit însărcinarea să lămuresc taina.

Hagerstony își frecă mâinile, mulțumit:

— Mă temeam că ar putea să fie numai o poveste, acum însă văd că nu e așa și nădăduiesc că vom întâmpina aventuri frumoase. Ai făcut vreun plan, dragă Brough?

— Aveam de gând mai întâi să colind lacul ca pescuitor, dar mi-am zis că m-aș putea „nenoroci” ușor cu prilejul acesta. Complicii lui Gai, care probabil că veghează asupra prințesei, vor avea de furcă acum, căci nu cred s-o scoată repede la capăt cu opt oameni.

Lacul se află la zece kilometri depărtare și drumul într-acolo e bun. La început sunt colibe la câtorva pescari, de la care cred că vom putea închiria bărci. Vom spune, firește, că vrem să pescuim, dar de fapt vom cerceta sistematic tot lacul.

— Minunat! exclamă lordul. Când pornim?

— Cred că peste două ceasuri. Cu un ceas înainte de apusul soarelui ajungem la lac și ne putem căuta adăpost.

— Adăpost n-avem nevoie să căutam – zise Hagerstony – căci am adus cu noi corturi. Sau te pomenești că-ți face mare plăcere să dormi într-o colibă de băștinași?

— N-ar fi pentru întâia oară, dar dacă zici că aveți corturi, nu mai e nevoie.

— Pe mine mă miră numai de ce Gai ăla n-a pus s-o omoare pur și simplu pe prințesa despre care se zice că e prizonieră, cum e mereu în primejdie de a fi descoperit, interveni Marian.

— Am și lămurirea acestui fapt. Gai are un fiu cu numele de Baber, pe care l-o fi destinat ca soț pentru prințesă. Asta e o bănuială a noastră, dar pare să fie îndreptățită. Din izvor vrednic de încredere am primit știrea că Baber acesta – în vârsta de douăzeci și patru de ani – a plecat de câteva zile, cică la vânătoare de tigri. Așa că nădăduiesc să dau și de

tânărul acesta pe insula rătăcitoare, îndeletnicindu-se, probabil, să dobândească dragostea prințesei.

— Dacă ea îl iubește, atunci nu mai e nimic de zis. Asta înseamnă că mai târziu prințesa tot va ajunge pe tron.

— Da, dar tot neamul lui Gai rămâne la cârmă și noi avem interesul ca Sindia să reintre în vechile ei drepturi.

— Ce să spun, mie toată chestia asta îmi e indiferentă, căci politica nu m-a interesat niciodată. Dar când e vorba de eliberat o fată, nu mă dau în lături. Și cu cât mai multe primejdii, cu atât mai bine.

— Bravo! exclamă Hagerstony. Sunt exact de aceeași părere. Trebuie s-o eliberăm pe prințesă. Pe bogățiile și onorurile ce vom dobândi de pe urma asta – cum zicea Giuseppe ăla – nu dau doi bani. Pe mine mă interesează numai primejdiile le vom întâmpina.

Își frecă iar mâinile mulțumit, apoi supraveghea el însuși pregătirile plecării, punând să se împacheteze merinde din belșug și tot ce mai era nevoie.

La vremea hotărâtă pornirăm. După cum spusese detectivul, drumul – care ducea printr-o pădure cu copaci de santal – era destul de bun. Cu toate astea nu trecu mult și sudoarea curgea șiroaie de pe noi, căci căldura era grozavă sub acoperământul de frunziș. Lordul Hagerstony, care era poate cel mai rezistent dintre noi, mormăia neconținut, până izbucni în cele din urmă:

— Ce să zic, e îngrozitori îmi face impresia că Dumnezeu vrea să prăpădească lumea și și-a pas în gând să ne prăjească pe noi întâi. Am fost eu și prin pustiul Saharei, dar căldură ca asta n-am simțit nici acolo.

— La lac o sa fie mai răcoare – încercă să-l mângâie Brough. Peste trei sferturi de ceas suntem la destinație.

Încetișor ne târârăm mai departe, poticnindu-ne la fiecare pas, de moleșeală. Numai Pongo mergea drept, de parcă nici nu simțea zăpușeala.

În cele din urmă începui să se simtă o boare mai răcoroasă, o luarăm mai repez și după un sfert de ceas pădurea se sfârșise.

În fața noastră se afla o plajă largă de vreo sută de metri, cu tufe răsfirate pe ici-colo, iar îndărătul lor sclipea ca argintul apa lacului uriaș. Pe stânga zărirăm grupul celor zece colibe, care păreau pustii. De sigur că locuitorii se adăpostiseră de căldură sub acoperământul de bambus.

Găsirăm repede unde să ne ridicăm tabăra, sub un copac uriaș și imediat începurăm să întindem corturile, cu care prilej lordul zise că el va împărți cortul său ca Brough. Terminarăm repede cu treaba asta și John – unul din servitorii

lordului – care își luase însărcinarea de bucătar, săpa o groapă mică și făcu foc, ca să pregătească ceaiul.

Ne aflam la vreo patruzeci de metri de malul lacului și acum pornirăm spre apă. Suprafața sclipitoare se întindea hăt-departe și nu se vedea nici o barcă, nici o pasare înotătoare – dar, din păcate, nici o insulă. În schimb, o negura ciudată, fină, plutea deasupra lacului, probabil urmarea căldurii înăbușitoare care prefăcea apa în aburi.

— N-or fi crocodili pe aici? întreba lordul. Plăcut n-ar prea fi dacă ne-am ciocni cu vreunul. Marian râse și arătă spre dreapta, acolo se afla în apă un butuc, care avea înfățișarea unui trunchi de copac.

— Crocodil inguinal, zise prietenul meu.

— Socot că are vreo opt metri lungime.

— Chiar așa e! făcu lordul. Hm... de noroc să se plângă omul. Aveam poftă de o baie, dar acum mi-a cam pierit pofta. Acolo în fund e un punct negru. Să fie oare insula aia?

Privirăm încordați spre răsărit. Într-adevăr, acolo se ivise un punctuleț întunecat, care părea să se apropie.

— E un nor, domnilor, zise deodată Hoddge. După căldura asta nu e exclus s-avem la noapte o furtună în lege. Să strângem mai tare funiile corturilor noastre, altminteri putem zbura cu corturi cu tot.

— Și eu care credeam că am și descoperit insula! zise lordul cu părere de rău. În sfârșit, să aducem la îndeplinire mai întâi sfatul căpitanului, apoi să mergem să facem o vizită pescarilor. Nu văd de ce ar dormi dumnealor, în vreme ce noi ne batem capul aici.

— Să nădăjduim că ne vom putea înțelege cu ei – zise Marian. Nu cred să vorbească hindustana și nici prea multă englezească nu vor fi învățat prin locurile astea singurate.

— Hm... așa e – răspunse lordul dezamăgit. Ce facem atunci?

— Sunt încredințat că pescarii fac parte sau din marele trib Naga, sau din Kuki și eu cunosc binișor ambele limbi, zise Brough. E drept că Nagașii sunt un popor cam primitiv, cel puțin în locurile lor de baștină, sus în munți. Dar o vom scoate noi la capăt cu ei.

II. **DEMONUL ALOMPRA.**

CÂND SFÂRȘIRĂM cu strânsul funiilor, Pongo, zise deodată:

— Om ieșit din colibă, văzut noi repede îndărăt.

— Ei da – râse Brough – s-o fi speriat zărindu-ne. Coliba cea dintâi a fost? Atunci mă duc îndată într-acolo.

Îl urmarăm pe detectiv, care se îndreptă repede spre colibă. Cu glas tare strigă în sus spre coliba din împletitură de bambus, cocoțată pe niște stâlpi de doi metri înălțime. Trebui să repete de trei ori strigarea, până să apară în deschizătura ușii o făptură negricioasă, pe jumătate goală.

Era un indian înalt, bine legat, purtând un șorț larg, galben. În jurul șoldurilor și ținând în mână o furcă, ale cărei vârfuri erau aplecate ca o amenințare ușoară și îndreptate spre Brough.

Detectivul îi vorbea prietenos și pe măsură ce vorbea, chipul întunecat al indianului se lumina, până ce, în cele din urmă, cobori scara îngustă de bambu. Ne privi nepăsător, numai când îl zări pe Pongo al nostru, chipul lui scofâlcit luă o expresiei de spaimă.

Dar se liniști imediat și ne făcu semn să-l urmăm. Printre câteva tufe ducea o potecă îngustă și deodată ne trezirăm la un golf cam adânc, în apa căruia se aflau vreo duzină de bărci înguste.

Indianul arată spre câteva din acestea și Brough începu să trateze cumpărarea lor, după cum ghicirăm din „discuția” cu degetele pe care o avea cu negustorul. În cele din urmă, târgul se făcu și lordul plăti în bani de argint. Apoi Hagerstony întrebă pe detectiv dacă îl cercetase pe indian despre insula rătăcitoare, la care Brough răspunde că va face asta îndată și vorbea iar cu băștinașul.

Deodată însă chipul acestuia se schimonosi de groază, exclamă în repetate rânduri cuvântul „Alompra”, o zbughi brusc pe dinaintea noastră și se făcu nevăzut printre tufe. Ne uitarăm înmărmuriți după el, apoi ne zgâirăm la detectiv și lordul întrebă:

— Ce l-a apucat așa deodată pe individul ăla, dragă Brough? Ce l-ai întrebat?

— Hm... ciudat lucru! făcu Brough clătinând capul. L-am întrebat tocmai despre insula rătăcitoare și ați văzut în ce fel a răspuns. A mai strigat doar: „Fiți cu băgare de seamă, e demonul Alompra! Fiți cu băgare de seamă, Alompra vă va nimicii”. Ce-o fi însemnând asta știe Dumnezeu, dar cei puțin se pare că suntem la locul nimerit.

— Alompra? Alompra? făcu Marian, îngândurat. Numele acesta l-am auzit eu, sau poate am citit numai despre el. Pentru moment nu-mi aduc însă bine aminte.

— Întâmplător știu eu – zise Brough – căci firește că m-am ocupat și cu istoria țării, înainte de-a porni să-mi îndeplinesc

însărcinarea. „Alompra” se numește de fapt „Aong Osaga” și însemnează: „embrionarul Buddha”.

Sub numele acesta, în anul 750. Un țăran burmen i-a alungat pe Pegheri, care au cucerit țara. Firește că nu știu dacă familia lui Gai ăla își trage originea de la Alompra și să aibă prin urmare vreun drept asupra demnității de stăpânitor. Dar lucrul e probabil. De sigur că paznicii prințesei i-au păzit atât de bine ascunzătoarea, încât niște oameni slabi cu duhul ca pescarii aceștia cred în „demonul Alompra”. E o presupunere cât se poate de îndreptățită.

— Fără îndoială – încuviință Marian – și noi trebuie să încercăm să-l cunoaștem mai de aproape pe demonul cu pricina. Peste o jumătate de ceas se înnoptează. Ce ziceți, plecăm pe lac?

— Eu nu v-aș sfătui – răspunse Hoddge – căci cu siguranță că vom avea o furtună.

— Dar bine, dragă căpitane – râse lordul – cerul e doar atât de senin! Și apoi nici n-avem nevoie să ne depărtăm prea mult de țărm, ca să fim la adăpost dacă va izbucni într-adevăr furtuna.

— Dacă ții cu tot dinadinsul, apoi firește că merg și eu, deși rămân la părerea mea. Bărcile par să fie de ajuns de trainice, câte trei persoane încap în fiecare din ele; mai mult nu v-aș sfătui să încărcați, căci lacul ăsta uriaș va stârni valuri mari în caz de furtună.

— Bine – hotărî lordul – atunci plecăm în două bărci. Jim și John vor rămâne pe plajă și vor întreține un foc ca să știm unde să ne înapoiem. Dacă va izbucni furtuna, firește că vor trebui să stângă focul și să ne dea semnale cu lanterne oarbe.

— Nu va folosi prea mult, dacă va cădea ploaia, zise Hoddge.

— Ah, nu mai cobi – râse lordul – haide, să luăm repede o înghițitură de ceai, apoi să plecăm. Brough și Hoddge, noi trei mergem împreună, căci Farrow și Bertram nu vor voi să se despartă de Pongo al lor.

Pornirăm repede înapoi spre lagăr și băurăm la repezeală câte o ceașcă de ceai. Jim și John erau foarte necăjiți că trebuiau să rămână, făgăduiră însă ca vor da semnale dacă se va stârni furtuna.

Cu puțin înainte de a se înnopta pornirăm la drum cu bărcile acelea ușoare. Lordul, Brough și Hoddge erau într-una, eu, Marian și Pongo în cealaltă. Fiecare din noi avea o vâslă de mână, cu ajutorul căroră bărcile înaintau repede. Când ajunserăm la vreo doua sute de metri de țărm, se lăsă noaptea.

— Acum sunt curios să văd dacă s-o arăta Alompra ăla, strigă spre noi lordul, râzând. E destul de întuneric ca să îndrăznească.

Într-adevăr, nu se vedea nici o stea pe cer și în sinea mea mă temeam că proorocirea lui Hoddge se va împlini căci aerul era încă înăbușitor și calm.

În primele minute era cu neputință să ne orientăm pe apă și ramaserăm foarte mirați când se ivi pe mal un punct luminos, arătându-ne că în loc să mergem paralel cu malul, ne îndreptam în largul lacului. Și când încercaram să cârmim îndărăt, dădurăm de o piedică, parcă o forță nevăzută ne-ar fi dus spre larg.

— Un curent puternic! strigă Hoddge. Mal bine să vâslim îndărăt la mal. Va veni și furtuna în curând, o simt eu.

— A! A! exclamă Hagerstony în aceeași clipă. Colo în fund e insula rătăcitoare.

Depart pe lac se ivise o lumina care înainta încet spre nord. Era foarte îndepărtată și trebuie să fie vorba de un izvor de lumină foarte puternic, ale cărui raze ajungeau până la noi. Acum uitasem de curent și de furtuna care ne amenința; cârmirăm repede din nou și pornirăm cu iuțeală spre lumina aceea îndepărtată.

Curentul ne trăgea cu o putere de neînvins și când strigai pe cei din barca cealaltă, nu primii nici un răspuns. Trebuie să se fi îndepărtat mult de noi și prea tare nu vrui să strig, de teamă că locuitorii insulei rătăcitoare ne-ar putea auzi.

Deodată mi se păru că zăresc o clădire înaltă și întunecată pe insula-fantomă – dar în aceeași clipă o răbufneală caldă de vânt ne lovi în față. Ne dădurăm îndată seamă de primejdia unei furtuni și încercaram să întoarcem în grabă.

Curentul era însă atât de puternic încât abia puturăm răsuci prora cu o jumătate metru. Atunci se stârni o a doua răbufneală de vânt și asta ne veni în ajutor, întorcând barca.

Acum trebuia să vâslim împotriva curentului și deși făceam eforturi disperate, avui impresia că nu înaintam nici cu un centimetru. Deodată auzirăm un muget înăbușit apropiindu-se tot mai mult, apoi furăm înhățați de un pumn uriaș și împinși spre mal cu o iuțeală de neînchipuit. De jur-împrejur țâșniră fulgere, câte zece, douăzeci deodată și tunetul începu să bubuie cu atâta putere încât amenința să ne spargă timpanele.

Depart, departe înaintea noastră văzurăm două puncte mici luminoase care se roteau în cercuri repezi. Erau semnalele de lanternă ale lui Jim și John. Mai puturăm schimba puțin direcția bărcii noastre și ținurăm drumul spre aceste puncte, când se porni ploaia.

Din pricina torentelor de apă ce cădeau cu nemiluita nu mai puturăm vedea luminile. Ba nici de vâslit nu mai eram în stare, căci mâinile ne erau ocupate cu golirea apei din barcă.

Priveam din când în când în juru-mi dacă nu se zărea vreo urmă de banca lordului, dar fulgerele mă orbeau prea tare și apoi trebuia să golesc iar apa căci nu mai era ploaie ceea ce cădea acum, ci un adevărat potop.

Barca se scufunda tot mai mult, deoarece nu puteam zvârli afară, cu mâinile goale, masele de apă și viteza noastră se încetinea din ce în ce. Putea să mai fie un kilometru până la țarmul salvator..

Tot atât de repede precum se stârnise, furtuna trecu de noi.

Curând văzurăm în depărtare, peste plajă, țâșnind mănunchiuri de fulgere, dar ploaia și vântul continuă cu aceeași înverșunare.

Muncirăm ca nebunii, dar barca noastră lua mereu apă și viteza-i se micșora din ce în ce. Mă gândii la crocodilul uriaș pe care-l văzuse Marian și mă înfiorai fără voie la gândul că s-ar putea afla pe aproape câteva din aceste fiare. Dacă ploaia continua să cadă mai departe cu aceeași furie, vom fi sfâșiați curând de colții lor grozavi.

Furtuna păru că sporește și barca noastră pe jumătate afundată începu să se clatine. Valuri uriașe veneau în urma noastră și amenințau să răstoarne barca. Dar tocmai când îmi pierdusem toată nădejdea, ploaia încetă brusc. Acum puturăm goli în grabă apa și cu nădejdea redeșteptară ne îndoirăm eforturile.

Și atunci se ivi brusc îndărătul nostru din nou lumina aceea vie, care fusese cât pe-acți să însemneze pierzania noastră, dacă ne luam după ea. Privirăm cu încordare într-acolo și recunoscuserăm mult căutata insulă rătăcitoare care își vedea de drum îndărătul nostru. Lumina venea din lăuntrul unui zid înalt, care se înalță pe marginea misterioasei insule. Focuri uriașe trebuiau să ardă acolo, ca să arunce o lumină atât de puternică.

Insula era la cel mult douăzeci de metri de noi și băgarăm de seamă că nu se clătina deloc, cu toate valurile puternice; asta însemna că se adâncea mult în apă.

Deodată se deschise în zidul întunecat o ușă lată și în lumina care pătrundea prin transa apăru o făptură înfiorătoare. La început nu știam dacă e om sau vreun animal necunoscut. Avea peste doi metri înălțime și era acoperită complet cu păr lung, aproape alb, iar în jurul capului se întindea ca o coroană de păr ce stătea îndepărtat, ca o ramă și această „podoabă” a capului enorm făcea ca impresia să fie și mai înspăimântătoare.

Deodată făptura misterioasă începu să danseze cu niște mișcări nespuse de ciudate. În același timp strigă câteva cuvinte (acum se dovedi că era om) cu glas pițigăiat și pricepui doar cuvântul „Alompra” rostit de două ori. Așa dar acesta era demonul despre care ne vorbise pescarul superstițios.

Un om slab de înger de sigur cu și-ar fi putut pierde mințile din pricina acestei vedenii, dar eu îmi dădui seamă acum că era numai o mască născocită de vreun criminal, pus s-o păzească pe nefericita prințesă și să sperie pe musafirii nepofțiți.

Misterioasa insulă lunecă repede pe lângă noi; încă odată mai auzii strigătul „Alompra”, apoi făptura sări înapoi, ușa se închise și în același timp se stinse brusc lumina orbitoare înlăuntrul zidului înalt.

Valurile lacului vuiau încă și Marian fu nevoit să strige aproape ca să-l aud:

— Dibaci oameni! Se pricep să-i înfricoșeze pe cei slabi de înger...

— Așa e, răspunsei eu. Dar unde o fi barca lordului? Numai de nu s-ar fi răsturnat.

— Hoddge se pricepe să conducă o barcă, răspunse Marian. S-or fi îndepărtat puțin de noi. A, se văd iarăși semnalele celor doi servitori. Hai să pornim repede spre uscat!

Vâslirăm cu putere și după vreo douăzeci de minute barca noastră se izbi cu prora de mal. Jim și John ne dădură o mână de ajutor să coborâm, apoi traserăm barca pe plajă, ca s-o ferim de izbiturile valurilor.

— Lordul s-a întors? întrebai eu repede.

— Nu – răspunse Jim, calm – dar va veni el.

Încrederea aceasta a servitorului mă liniști și eu dădui acum o mână de ajutor lui Marian care se silea să ațâțe focul din nou. Dar crengile erau prea umezite de ploaie, așa că trebui să ne mulțumim să dăm semnale spre tac cu lămpile noastre de buzunar.

Dar vremea trecea și barca cu tovarășii tot nu se iveau. Să fi devenit oare o jertfă a furtunii grozave și a ploii?

— N-are nici un rost – zise Marian în cele din urmă – uzăm degeaba bateriile lămpilor noastre. Și cine știe cât vom mai avea nevoie de ele! Poate că lemnul s-a mai uscat și putem aprinde un focșor.

În vreme ce ne îndreptam spre mormanul de lemne, îl întrebai pe Marian:

— Crezi că s-au răsturnat?

— Se prea poate – răspunse el cu seriozitate. Și în cazul acesta plutim în mare primejdie. Ma tem de crocodili. Dar e cu puțință – și nădăjduiesc că așa va fi – că au fost târâți de curent în largul lacului.

— A, lemnul de deasupra e uscat; vom putea aprinde un foc acum.

O flacăra slabă se ridică în curând, dar lemnele de dedesubt erau încă umede. În asemenea împrejurări nu puteam nădăjdi să căpătăm o flacăra înaltă, luminoasă.

— Mă duc în pădure să caut niște crengi uscate ca să putem aprinde un foc care să fie văzut de departe, propuse John.

— E o idee bună – încuviință Marian. Vezi de te grăbește, până atunci voi întreține eu focșorul ăsta sărăcăcios, care nu arde, din pricină că crengile sunt umede.

John dispăru și văzui lumina lămpii sale de buzunar licărind îndărătul copacilor pădurii apropiate. Nu trecu mult și se întoarse; plin de bucurie zvârli un braț de vreascuri uscate în foc. Îndată se înălță o văpaie, a cărei lumină trebuia să se vadă de la mari depărtări.

— Mă duc să mai aduc, căci am găsit un munte întreg de vreascuri sub un copac uriaș, zise John cu însuflețire și plecă repede îndărăt în pădure.

— Îl voi ajuta și eu, zise Jim și-l urmă pe camaradul său.

John se înapoia curând cu alte vreascuri și spuse că Jim rămăsese în pădure ca, să rupă crengi uscate de tot, care vor întreține mai mult timp focul.

Priveam tocmai pe suprafața agitată a apei ca să văd dacă nu se zărește barca tovarășilor noștri, când se auzi dinspre pădure un strigăt puternic scos de Jim și în clipa următoare îl văzurăm, în lumina focului, alergând cu sărituri mari spre noi.

— Un monstru acoperit cu păr s-a năpustit asupra mea – gâfâi el, când se află în fața noastră.

— Mi-a dat o lovitură grozavă. Uite că mi-a rupt hainele.

Într-adevăr, haina și cămașa lui Jim erau sfâșiate și pe piept se vedea o dungă lată, roșie. Marian întrebă repede:

— Un monstru acoperit cu păr, ziceai? Părul era de culoare deschisă, aproape albă?

— Nu, monstrul a fost negru. Totuși, am putut observa o pată mai deschisă, atunci când mi-a dat lovitura.

— Și susții că era un animal? cercetă Marian mai departe. N-a scos nici un sunet? Cât de mare era?

— Cu mult mai mare decât mine, așa dar trebuie să fi avut vreo doi metri înălțime. Cred totuși că fost un om, căci a scos un mormăit de necaz când ne-am ciocnit.

— Atunci trebuie să căutăm dacă nu găsim urme, hotărî Marian. N-avem nevoie de dușmani în spatele nostru. Condu-ne la locul unde ai fost atacat.

Cu lanternele aprinse pătrunserăm cu băgare de seamă în pădure. Jim ne duse la un copac mare, lângă al cărui trunchi se aflau îngrămădite crengi tăiate de el. Dar nu puturăm descoperi nici un fel de urmă.

— N-avem încotro, zise Marian dezamăgit, mâine, pe lumină, va trebui să cercetăm cu mai multă atențiune. Hai să ne înapoiem.

III. **ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.**

LUARĂM HOTĂRÂREA să facem de veghe cu schimbul câte un ceas și să întreținem focul. Prin tragere la sorti îmi reveni mie a treia veghe și mărturisesc că îmi încordai privirea și auzul mai mult spre pădure decât spre mare, care se liniștise aproape de tot în vremea asta.

Mai erau două ceasuri până la ziuă și mă chinuia mereu gândul că tovarășii noștri puteau să se fi prăpădit, sfârtecați de crocodilii lacomi ce roiau pe acolo, când fui trezit din gândurile mele de un zgomot slab ce venea dinspre pădure, ca și cum un picior greu ar fi frânt o cracă uscată.

Sării repede în sus și-mi ațintii privirea spre copaci; în același timp zvârlii cu piciorul câteva vreascuri în foc, din care izbucni imediat o flacără mare.

Atunci văzui nelămurit îndărătul primilor copaci o făptură enormă, neagră, care avea la înălțimea pieptului o pată albă. Trăsei imediat revolverul, dar misterioasa făptură părea să cunoască mișcarea aceasta, căci dispăru fulgerător îndărătul copacilor.

Mă îndreptai spre corturi și-l strigai pe Marian care ieși îndată afară.

— L-am văzut! șoptii eu. Trebuie să fie paznicul de pe insulă care și-a învelit trupul acum într-o blană neagră. Numai pe piept lucea o pată de culoare deschisă. Când am dus mâna la revolver a dispărut printre crengi.

— N-are nici un rost să pornim acum pe urma lui, făcu Marian, după câteva clipe de chibzuială. Peste două ceasuri se luminează de ziuă și atunci vom cerceta pădurea cu amănunțime. Culcă-te acum, căci e rândul meu să fac de veghe!

— Dar să mă trezești dacă se întâmplă ceva deosebit, îl rugai eu și intrai în cort, unde mă culcai și adormii.

Fui trezit de glasurile tovarășilor mei. Ieșii repede din cort și văzui că era ziua mare. Suprafața imensului lac era liniștită, sclipind în primele raze ale soarelui.

Camarazii stăteau adunați pe mal priveau cu încordare spre întinsul apei. Mă apropiiai de Marian și-l întrebai ce mai e nou.

— Pongo susține că a văzut în depărtare un mic punct negru. Ne uităm și noi acum, căci se poate să fie barca lordului.

— Massers punct colo! strigă Pongo în aceeași clipă și arată spre întinsul lacului.

Pentru noi însă, depărtarea era prea mare și chiar Marian, care avea ochi foarte buni. Clătină capul și zise:

— Nu văd nimic. Dar dacă Pongo susține cu atâta tărie, de sigur că așa e. Prin urmare, sau e lordul, sau insula rătăcitoare.

— Atunci cel mai bun lucru e să pornim imediat pe lac, propusei eu. În vremea asta John va prepara ceaiul și Jim va purta de grijă și vadă dacă se va ivi iar dușmanul de azi noapte. Pe asta îl putem căuta mai târziu.

— Firește, încuviință Marian. E tot ce avem mai bun de făcut. Hai să punem iar barca pe apă.

Făcurăm întocmai, ne urcarăm într-unsa și începurăm să vâslim cu putere. Când ne îndepărtarăm de plajă, spusei mirat:

— Cum se face că n-avem acum deloc curent? Aseară, la distanța asta de mal, am fost târați cu putere.

— Da, tocmai ce-mi spuneam și eu – răspunse Marian. Îmi face impresia că lacul însuși are tainele sale. Poate că sunt aici izvoare subpământene, care produc curente numai în mod vremelnic.

— Massers poate vedea acum, strigă Pongo și arată cu mâna înainte.

— Punct mare acolo.

Privirăm cu încordare în razele soarelui. Într-adevăr mi se păru ca zăresc un punct mititel pe suprafața apei. Dar ochii începură să mă usture din pricina luminii orbitoare, încât fui nevoit să-i închidă pentru câteva clipe. Lui Marian i se întâmplase la fel, căci zise:

— Am văzut și eu ceva, dar a trebuit să închid repede ochii. Că o fi barca, ori insula, trebuie să mergem repede într-acolo.

Ne îndoirăm eforturile la vâslit, Stăteam cu fața înainte. Pongo vâslea la stânga, Marian și eu la dreapta.

În felul acesta puteam privi din când în când la punctul cu pricina. Dar numai din când în când, căci soarele ne orbea.

Avurăm însă mulțumirea să vedem că punctul creștea mereu.

Deodată ajunse la urechile noastre ecoul înăbușit al unei împușcături de revolver. Eram aproape siguri că fusese slobozit de unul din tovarășii noștri dispăruți, care se găseau probabil într-o situație primejdioasă. Asta ne dădu puteri noi.

În vremea asta, soarele se ridica încet pe cer, așa că razele lui nu ne mai orbeau atât de tare. Și acum puteam ține mereu sub observație punctul acela misterios. Din nou pătrunse până la noi ecoul unei împușcături și Pongo strigă îngrijat:

— Este Masser lord, Masser Hoddge și Masser nou. Barca răsturnată, stă sus și face semne. Oh, repede, Khinh lângă barcă!

Khinh este numele pe care băștinașii Africii l-au dat crocodililor cu platoșă. Firește ca nu putea fi vorba aici decât de foarte primejdioșii crocodili inguinali, al căror nume credinciosul nostru Pongo nu-l cunoștea încă. Așa dar tot se răsturnase barca și tovarășii noștri erau în cel mai mare pericol din pricina acelor dihanii lacome.

Imediat după exclamația sa înspăimântată, Pongo începu să vâslească cu atâta vigoare încât ne sili și pe noi să ne încordăm toate puterile. Barca noastră zbură deasupra apei și în curând avurăm înaintea ochilor o priveliște înfiorătoare.

Barca pescărească a lordului plutea cu fundul în sus și pe podeaua ei îngustă se țineau cu greu în cumpănă cei trei camarazi ai noștri. Nu puteau cuteza să se așeze călare, ceea ce ar fi restabilit echilibrul bărcii căci de jur împrejurul acesteia se iviră capetele unor crocodili uriași.

Scosei deodată un țipăt de spaimă, căci o târâtoare din acestea enormă tocmai se năpusti asupra bărcii. Mă așteptam să văd lemnul zburând în țândări sub izbitura monstrului, dar atunci Brough, care ședea în spatele lordului, ridică liniștit mâna și slobozi două gloanțe în dihania întărită. Nimerise bine, căci aceasta se aruncă în lături, apoi trecu ca o săgeată pe lângă barcă, depărtându-se. Primejdia nu era încă înlăturată. Alți doi crocodili se năpustiră din altă parte asupra bărcii. Se părea acum că prietenii noștri sunt pierduți căci din gloanțele pe care le slobozeau nici unul nu-și atinse ținta.

Dihăniile mai erau numai la șase metri depărtare de prada lor — când deodată se ciocniră una de alta și în clipa următoare formară un ghemotoc, prinși în vârtejul unei lupte înverșunate.

Ne aflam la cincizeci de metri depărtare și ne apropiam pe fiece clipă. Deodată se ivi ceva nou, care primejduia în chipul cel mai grozav situația camarazilor noștri.

Căci cei doi crocodili ce se încăieraseră, se repeziră brusc spre barcă și apa începu să spumege și să clocotească la cel

mult doi metri de ea.

Bieții noștri tovarăși încercau cu disperare să-și ție echilibrul, făcând mișcări cu brațele, dar din clipă în clipă ne așteptam să-i vedem alunecând în apa. Atunci Brough striga cu glas tunător o porunca și imediat toți trei încălecară pe coama bărcii.

Acum erau în echilibru, în schimb își primejduiau viața, căci crocodilii vor înhăța picioarele lăsate în apa imediat ce le vor vedea.

Lucrul acesta îl știau și tovarășii mei, căci nu slăbeau din ochi apa din jurul lor, ca să observe din vreme sosirea vreunei dihănii. În același timp începură să vâslească și cu picioarele și barca se îndepărta încet-încet din apropierea primejdioasa a crocodililor încăierăți.

Eram încă la douăzeci de metri de tovarăși când lordul ne striga să ne grăbim și mai mult. Se părea că glasul sau atrase luarea – aminte a crocodililor căci imediat câțiva din ei se puseră în mișcare și înotară încetișor înspre barca. Prietenii noștri își retraseră picioarele în sus și începură iar să se legene.

Și fiarele dădeau târcoale bărcii atât de aproape, încât chiar o împușcătură ar fi fost primejdioasa dacă animalul ar fi început să biciuiască apa cu coada-i enormă.

Eram acum la zece metri de barca, dar mai mult nu ne puteam apropia, căci de ambele părți forfoteau crocodilii ca niște paznici neadormiți.

Furam nevoiți să oprim barca noastră ca să nu ne expunem primejdiei să fim noi înșine atacați.

— Trebuie să îndepărtez vecinătatea primejdioasă! striga Marian către ceilalți, când lordul întreba cam necăjit, de ce nu ne apropiem.

Apoi prietenul meu se ridica în picioare, puse mana pe „Parabellum” și lua la ochi un crocodil din stânga bărcii, apoi altul din dreapta.

Un singur glonț slobozi în fiecare reptila și imediat acestea începură să biciuiască apa, prefăcând-o în spuma. După cum se așteptase Marian, celelalte dihănii se năpustiră imediat asupra răniților ca să-i sfâșie cu lăcomie.

Acum puturăm vâsli repede până la barca răsturnată.

— Suiți-vă cu băgare de seama! striga Marian tovarășilor primejduiți.

— Barca noastră va ține cu greutate șase persoane. Trebuie să întoarcem barca voastră, mylord și să golim apa din ea!

Barca noastră se lăsase într-adevăr foarte mult înapoi când Hagerstony, Hodde și Brough coborâră în ea. Erau într-

adevăr atât de sfârșiți de oboseala încât se prăbușiră fără puteri pe scândurile bărcii noastre.

Cu ajutorul vâslelor reușirăm să întoarcem cu fața în sus barca răsturnată, apoi începurăm să scoatem apa din ea. După ce o golirăm pe jumătate, o traserăm lângă a noastră și cu ajutorul mâinilor făcute căuș golirăm și restul apei.

Deoarece prietenii noștri erau istoviți și nu puteau vâsli, eu cu Marian trecurăm în barca, iar Pongo urma să ducă la mal singur barca încărcată cu patru persoane.

Căutarăm să ne îndepărtăm repede de firoasele fiare, care de altfel erau demult înlănțuite în războire lor, ca să ne dea vreo atenție.

Străbătuserăm abia vreo două sute de metri, când le văzurăm ivindu-se din nou la mică depărtare îndărătul nostru.

Cu chiu cu vai ajunserăm la ținta urmați de un alai întreg de crocodili care rămaseră însă dezamăgiți când ne văzură debarcând pe plaja salvatoare.

Jim și John întâmpinară cu urale pe cei salvați care erau atât de istoviți încât numai ce băură nițel ceai cu pesmeți ca să se retraseră în corturi ca să se odihnească.

Mult să fi vrut să-i înec pe crocodili într-o baie de sânge, dar Marian era împotriva să risipim gloanțe și pe de altă parte se temea ca ecoul împușcăturilor noastre să-l atragă pe dușmani. Mă mulțumi, deci, să arunc câteva pietre în direcția ei și când reuși să-l nimeresc pe unul care o rupse la fugă în larg, ceilalți înotară după el, făcându-se nevăzuți.

— Acum ți-ai făcut pofta! râse Marian când mă apropiai mândru de foc.

— Ce zici să pornim să-l găsim pe vizitatorul de azi-noapte sau să așteptăm până se vor trezi camarazii?

— Mai bine să așteptăm, propusei eu, căci unul dintre noi trebuie să rămână neapărat aici și în timp ce noi vom fi căutat, se poate ca el să fie atacat. Apoi cred că trei oameni sunt prea puțini în pădure, căci dacă dușmanul acela misterios stă la pândă, ascuns, ar putea doborî pe cel puțin unul dintre noi.

— Ai dreptate, încuviința Marian, am văzut doar cu Jim cât de rău lovește individul ăla.

— Și trebuie să aibă o armă grozavă, zisei eu, căci îmbrăcămintea lui Jim a fost ruptă în multe locuri și în afara de asta are vânătoarea aia lată pe piept. Îmi dau seama că potrivnicul nostru are vreo măciucă cu ținte.

— Vrei să zici o ghioagă țintuită? Dar soiul acesta de armă nu e cunoscut în India! Mai curând o fi fost vreo măciucă de lemn. Dar dacă o fi omul de pe insula plutitoare, atunci trebuie să fie pe aici vreun golf în care să se poată adăposti

criminalii cu ciudatul lor vas. De îndată ce camarazii noştri vor fi iar pe picioare, deci, vom încerca să pornim pe urmele vizitatorului nocturn. Poate că dam de ascunzătoare cu pricina.

— Mi-am făcut felurite gânduri cu privire la această insula, zisei eu şovăitor – gonea doar pe furtuna cea mare împotriva vântului. Să fie vorba oare de mai multe bărci legate împreună şi puse în mişcare de motoare puternice?

— Cam la fel m-am gândit şi eu, încuviinţa Marian, dar la presupunerea asta se împotriveşte zidul care pare că se înalţă de-a dreptul din apă. Fireşte, poate fi un soi de înşelăciune, dar nu-mi închipui să fie cu putinţă aşa ceva în mijlocul acestui lac izolat.

— Gândeşte-te însă că îndărătul chestiunii se afla un print bogat care se lupta pentru tronul său. E drept că şi pe mine m-a izbit faptul că lipsea curentul care ne-a târât ieri pe noi. Aşadar lacul tot are tainele şi ciudăţeniile sale. N-ar strica ca Brough să-i chestioneze mai târziu pe pescari asupra acestui lucru.

— Ei şi ce facem acum?

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm până când se vor scula tovarăşii. În răstimpul acesta aş fi de părere să ne curăţăm armele şi să le încărcăm. Când stai şi te gândeşti bine, viaţa noastră atârna de aceşti prieteni de otel.

Marian avea dreptate, aşa că ne aşezarăm la umbra unor copaci mari şi ne puserăm pe lucru.

IV. CELE DINTÂI ACCIDENTE.

CURĂŢIREA ÎNGRIJITĂ A UNOR ARME BUNE
cere mult timp. Şi armele noastre erau poate cele mai bune din câte existau pe vremea aceea. Astfel, nu furăm de loc surprinşi când John veni să ne cheme la masa de prânz. Ne lăsarăm jos lângă groapa de foc unde „bucătarul” preparase conservele şi îndată veniră şi Hagerstony, Brough şi Hoddge din corturile lor.

Lordul ne măsură cu privirea câţva timp, apoi izbucni:

— Domnilor, mă cunoaşteţi numai de puţin timp, dar ştiţi, desigur, destul de bine că nu ştiu ce-i frica. Ceea ce cred că am dovedit îndeajuns până acum.

— Dar bine, mylord – râse Marian – ce-ţi trece prin minte! Doar nu e nevoie să ne facem complimente unul altuia.

— Ştiu; cu toate astea trebuie să mărturisesc însă că am trecut prin clipe de spaimă grozavă în noaptea trecută. Da, mi-a fost frică, frică nu glumă, te rog să mă crezi...

— Atunci trebuie să fi trecut prin lucruri cu totul extraordinare, căci eu unul nu-mi pot închipui ca lordul Hagerstony să fie cuprins de spaimă pentru orice.

— Chiar spaimă n-a fi fost – interveni detectivul Brough dar trebuie să mărturisesc și eu am avut încă un astfel de simțimânt.

Eu am întâmpinat cele mai groaznice furtuni pe puntea vapoarelor, vreme ce catargele și pânzele zburau peste bord – zise Hodge – dar în noaptea trecută am cunoscut ce vasăzică fiorii groazei... Se prea poate ca nervii noștri să fi fost slăbiți de pe urma ceasurilor pe care le-am petrecut pe barca răsturnată înconjurați mereu de crocodilii aceia lacomi, care amenințau să ne sfășie. Trebuie să mărturisesc însă ca n-aș vrea sa mai trăiesc o astfel de noapte, deși sunt cu trup și suflet omul aventurilor.

— Dar ce Dumnezeu vi s-a întâmplat? întrebă Marian, zâmbind.. Eu cred că grozava dv. călătorie pe barca răsturnată, în mijlocul crocodililor, nu putea fi întrecută de nimic care să fie mai îngrozitor.

— Hodge spunea bine că asta a fost colac peste pupăză, cum s-ar zice mormăi lordul – cel puțin pentru nervii noștri. Dar eram încă dinainte aproape zdrobiți. Prima spaimă am avut-o când n-am mai știut nimic de voi și n-am primit nici un răspuns la chemările noastre.

Apoi a venit furtuna. Firește că am încercat să întoarcem imediat barca, pentru ca să ieșim din curentul puternic, dar abia cotiserăm puțin că un curent nou ne târî spre sud. De vâslit nu puteam căci trebuia să golim apa pe care valurile puternice o aruncau în barcă.

Atunci izbucni deodată în fața noastră o lumină, care venea de pe insula rătăcitoare, Trebuie s-o fi zărit și voi, căci în lumina aceea puternică noi v-am văzut la cel mult douăzeci de metri înaintea noastră. Dar toate chemările noastre fură zadarnice, căci urletul furtunii acoperea glasurile. Trecurăm pe lângă voi, mereu îndărătul acelei insule blestемate, pe care dănuia individul acela păros, pe care l-ați văzut, desigur și voi. Deodată se stinse lumina de pe insulă tot atât de brusc se potoli și furtuna, iar noi plutirăm spre nord cu o iuțeală din ce în ce mai mare. Și valurile puternice ne izbeau neconținut din coastă, amenințând să ne răstoarne.

Două ceasuri s-au scurs astfel, târâți vijelios de curentul acesta misterios. Deodată izbucni la vreo zece metri înaintea noastră aceeași lumină vie și din nou recunoscurăm zidul înalt al insulei rătăcitoare. Dar acum domnea însuflețire în lăuntrul ei. Auzeam larmă înăbușită și Brough ne spuse că

erau rugăciuni, care se îndeplineau în cadrul unei ceremonii ciudate.

Pornirăm după insula aceea afurisită, căci nu ne rămânea altceva de făcut. Puteam nădăjdui numai că locuitorii ei, care erau, de sigur, dușmanii noștri, nu ne vor descoperi prin întunericul nopții.

Dar aproape să ne dăm singuri de gol, căci deodată se auziră de pe insulă țipete disperate. Și niște lovituri grele, răsunătoare, ne făcură să înțelegem că un om era biciuit acolo. Țipetele se schimbă apoi în gemete și imediat se deschise ușa din zid, prin care ieși iarăși individul acela păros. Ducea pe brațe un trup omenesc, pe care-l zvârli în apă. Devenirăm astfel martorii oculari al unei execuțiuni josnice și instinctiv ridicărm pistoalele ca să-l doborâm pe ucigaș.

Norocul nostru a fost însă că ne-a dat îndată în gând că în felul acesta ne-am putea trăda.

Mortul se izbi de barca noastră și noi vâslirăm în lături, ca să ne îndepărtăm din vecinătatea asta neplăcută. Curentul mână însă cadavrul mereu spre noi și în același timp barca noastră fu smucită în vreme ce insula dispăru spre nord. Nimeriserăm, așa dar, într-un vârtej și asta ne veni de hac, căci din pricina smuciturii barca se răsturnă, Acum furăm împinși iarăși spre sud, de unde veniserăm. Încălecaserăm pe coama bărcii și nici nu ne trecea prin gând ce primejdie ne amenința din partea crocodililor. Cadavrul plutea mereu alături de noi, ba uneori ne lovea chiar cu picioarele.

Când lacul se liniști și se luminează de ziua, văzurăm că era un indian vânjos, un Nagu – după cum ne lămură Brough – al cărui spate era sfâșiat de lovituri de bici. Gâtlejul îi era tăiat și era o priveliște înfiorătoare să vezi cum capul îi atârna în apă.

Nu puturăm scăpa de tovarășia asta neplăcută până când doi crocodili uriași se iviră brusc și sfâșiară trupul sub ochii noștri.

Furăm siliți să ne ridicăm picioarele și să le ținem în echilibru, căci dihanțiile dădură năvală din toate părțile. Ce am pățit în ceasurile următoare, ați văzut și voi, când ne-ați salvat în cele din urmă.

— N-au prea fost întâmplări plăcute, zise Marian, când lordul sfârși.

— Dar cine să fi fost nenorocitul ucis în chip atât de groaznic pe insulă?

— M-am întrebat și eu – răspunse Brough – și cred că a fost vreun servitor credincios al prințesei, care l-a descoperit ascunzătoarea și a plătit cu viața devotamentul lui pentru ea.

Îmi închipui lesne acum ca toți adepții prințesei tremura de frica acestui Gai.

— Dar când prințesa se va întoarce în țara ei, nu scapă nici el cu viață, își dădu cu părere Hoddge. Cum să găsim însă acum insula asta?

— Cred că la noapte nu va fi furtună – răspunse Marian.

— Vom porni iar pe lac și vom încerca să trecem zidul. Prea mulți paznici nu pot fi pe insulă și cu cei care sunt vom sfârși noi repede.

— S-a făcut! încuviință lordul.

— Vreau să-i plătesc ticălosului pentru noaptea de groază pe care am trăit-o.

— Dacă insula a fost mânăta atât de departe spre nord, atunci paznicul ei bărbos nu poate fi musafirul de azi noapte care l-a atacat pe Jim.

Lordul sări în sus:

— Ce este? Jim a fost atacat?

Marian îi povesti pe scurt cele întâmplate.

— Trebuie să pornim imediat să-i căutăm urmele. Altminteri nu putem lăsa aici pe Jim și John când vom porni din nou pe lac, la noapte.

— Așa vom face, am așteptat numai să vă treziți dv. Dar trebuie neapărat să lăsăm un paznic aici la corturi. Să tragem la sorti.

— Rămân eu – se offeri John – căci grăsimea mea nu prea e potrivită pentru desișul pădurii.

— Bine, John, încuviință lordul. Așa dar, la drum, domnilor!

Curând furăm lângă copacul unde Jim fusese atacat de misteriosul dușman. Era foarte greu de găsit o urmă, dar Pongo dădea mereu de crengi rupte sau frunze scuturate. Două ceasuri ne pierdurăm în felul acesta și la sfârșit ne trezirăm iar la marginea pădurii.

— Ciudat! făcu Hagerstony și arătă spre o creangă ruptă. Face impresia ca și cum individul ar fi pătruns chiar acum pe aici. Uite, urma duce de-a dreptul spre lagărul nostru. Hai să ne grăbim, căci John...

Tăcu, speriat și ne privirăm câteva clipe unul pe altul. Pălrăm cu toții, căci dinspre corturi se auzi un țipăt de spaimă scos din pieptul gras al lui John. Înărmurirea noastră ținu puțin, apoi o zbughirăm înainte, cu sărituri mari, în frunte cu Pongo, care ținea sulita gata de zvârlit.

Strigătele lui John – care deveniră tot mai dese, ne îndemnară să alergăm mult mai repede și în curând ne aflarm în luminișul unde se aflau corturile noastre.

În mijloc ardea focul, deasupra căruia atârna un cazan din care aburea apa pentru ceaiul pe care grijuliul John vroia să ni-l pregătească, iar lângă focul acesta stătea o făptură uriașă, neagră, care-l ținea în brațe pe bietul John. Ce făcea individul cu tovarășul nostru nu puteam vedea, dar John își lăsase capul pe spate și scotea țipete grozave de durere.

O clipă numai și sulița lui Pongo şuiera prin aer, înfigându-se în trupul individului păros; cu un urlet grozav acesta sări în sus și dădu drumul lui John, care căzu la pământ. Văzurăm acum cu cine aveam de-a face: era un uriaș urs buzat. Rămase un moment în picioare, cu ochi scăpărători, cu dinții sclipitori apoi începu să se clatine și se prăbuși lângă sărmanul John.

În vreme ce Pongo smulse sulița din trupul fiarei, noi îl ridicarăm pe John. Mâna-i stângă era plină de sânge și înțelesesăm de ce răcnise atât de tare. Se știe că urșii buzați obișnuiesc să strângă în labe victimele lor, ca să le zdrobească unul după altul mădulele, sugându-le în același timp sângele. Și ursul acesta zdrobise de tot două degete ale nenorocitului englez.

Brough scoase din buzunar o gentuliță care conținea instrumente medicale. Umplu repede o siringă și făcu rănitului o injecție în mâna sfâșiată. După câteva minute, John îi privi recunoscător pe detectiv. Căci durerile trecuseră deocamdată. Brough rugă pe Jim să aducă apă de la un izvor apropiat din pădure, spală după aceea mina rănită și zise apoi cu părere de rău:

— Cele două degete sunt pierdute, trebuie să le amputez. Noroc că am făcut ceva studii de medicină.

Îi mai făcu rănitului o injecție, apoi începu operația. Era mișcător să vezi cat de grijuliu se arăta lordul față de servitorul său. Îi spunea cu blândețe cuvinte de îmbărbătare, îl bătea pe umăr și luă asupra lui vina acestei nenorociri, care se întâmplase numai din pricina poftelor lui nesățioase de aventuri.

În cele din urmă, Brough izbuti să panseze mâna și John se duse să se culce în cortul său, în vreme ce Pongo luă în primire slujba de bucătar. Uriașul nostru prieten, ajutat de Hoddege, târî cadavrul ursului în pădure, căci carnea lui nu e bună de mâncat și nu place Europeanilor, iar blana nu face multe parale.

Cina fu cam posomorită, căci nenorocirea care îl lovise pe tovarășul nostru ne întristă pe toți.

După masă mai stăturăm de vorbă asupra planului nostru și orânduiri că Jim să rămână de pază lângă tovarășul său rănit. Mai era un ceas până la apusul soarelui și Jim se duse

în pădure să adune vreascuri pentru foc. Aduse de două ori câte o legătură, dar la a treia oară, îl auzirăm deodată înjurând strașnic, apoi veni în fuga mare înapoi și ținu mâna stângă în fața lui Brough.

— M-a mușcat un șarpe! găfâi el. Am crezut ca e o creangă și am dat s-o rup.

Sărirăm în sus speriați. În degetul cel gros Jim avea două găurele, semnele tipice ale dinților veninoși ai unui șarpe mare. Brough îi lega imediat mâna cu un șnur gros și întrebă cum arăta șarpele.

— Era de culoare cafenie și avea dungi albe în jurul trupului.

— Atunci să știți c-a fost un Krait zise Marian, la Jim, bea toată sticla asta!

Dădu slăbănogului sticla lui plină cu whisky, de care nu ne despărțeam niciodată, căci o foloseam ca leac. Jim goli sticla până la fund deoarece se știe că rachiul cea mai bună contraotrăvă împotriva mușcăturilor de șarpe. În vremea asta Brough tăiase eu bisturiul pielea din jurul mușcăturii și spălă locul cu amoniac.

Pongo, care alergase repede în pădure; se întoarse cu o plantă ciudată, strânse în palmă frunzele și stoarse sucul pe rană. Jim scoase un țipăt, dar Pongo îi zâmbi încurajator și zise:

— Bun pentru șarpe. Masser Jim face sănătos.

Apoi puse frunzele stoarse pe degetul gros al servitorului și Brough, care știa, de sigur, că omul acesta trăiește în sânul naturii cunoștea cele mai bune leacuri, legă cataplasma de frunte cu o fașă...

Jim începu să se clatine pe picioare – poate efectul veninului sau al alcoolului – încât furăm siliți să-l ducem în cort, unde îl culcarăm în așternut.

Ne privirăm mânăniți și lordul zise încetișor.

— Îmi vine să cred că era mai bine să nu ne ocupăm de insula asta. Pare și fie blestemată și Alompra e într-adevăr un demon. Ce facem acum? Nu-i putem doar lăsa singuri pe cei doi tovarăși. Va scăpa Jim al meu, draga Brough?

— Mușcătura acestui soi de șerpă e foarte primejdioasă, dar am făcut tot cea fost cu putința. Și eu cred în asigurarea lui Pongo, că bietul Jim se va însănătoși. Să amânăm expediția până va fi iar pe picioare.

— Cât vă dura asta?

— De, câteva zile.

— Nu, atunci să pornim la noapte. Am o ură grozavă împotriva acestor oameni și simt nevoia să mi-o descarc. Unul din noi trebuie să rămână aici. Să tragem la sorti!

— Da, răspunseseră toți într-un glas. Traserăm la sorti cu fire de iarbă de diferite lungimi și lui Hoddge îi căzu cel mai scurt. Pierduse; privi trist după noi, când ne îndreptarăm spre mal și ne văzu împingând bărcile pe apă.

Întunericul trebuia să se lase din clipă-n clipă, ceea ce ne hotărî să vâslim de zor, ca să ajungem cat mai repede la locul acela de pe lac unde ne așteptam să întâlnim insula misterioasă.

Se întunecă și privirăm încordați în zare, ca să zărim lumina aceea vie. Dar suprafața apei rămase liniștită. Numai îndărătul nostru se zărea focul pe care-l aprinsese Hoddge. Ne țineam bărcile alăturate și eu mă urcasem în aceea în care se aflau lordul și Brough, căci altminteri forțele ar fi fost inegale. la vâslit.

Ciudat eră că nu observarăm nici un curent – dar după ce vâslirăm cu putere vreun sfat de ceas, bărcile noastre fură târate brusc spre sud.

Și deodată, îndărătul nostru se aprinse lumina misterioasă a insulei. Venea dinspre nord, din partea aceea a lacului unde dispăruse noaptea trecută.

Ne încordarăm puterile la vâslit ca să ieșim din curent și ne oprirăm abia când dobândirăm siguranța că lumina tainică nu ne putea învălui. Presupuneam că în fața insulei stătea o santinelă și vroiam, doar să acostăm alături și să-ncercăm să ne cățărăm pe zid.

Punctul luminos era acum la aceeași înălțime cu noi și imediat începurăm să vâslim cu putere înainte. Ne apropiam repede de insula misterioasă și puturăm acosta neobservați în coasta limbii de pământ plutitoare.

Acum ne încredințarăm că era într-adevăr o insulă, pe marginea căreia creșteau arbuști mici. Zidul înalt se ridica la câțiva metri de noi, dar lumina vie dinăuntru nu ne putea învălui, deoarece eram ocrotiți de umbra zidului înalt.

Domnea o tăcere de moarte pe insulă și după ce iscodirăm câțva timp dacă sosirea noastră nu fusese simțită, debarcarăm cu băgare de seamă, priponirăm bărcile de copaci și pornirăm în vârful picioarelor spre zid.

V.

DUȘMANI FIOROȘI.

ACESTA ERA ÎNALT DE PESTE DOI METRI și construit din blocuri mari de piatră. Dar avea multe crăpături și ieșituri, mulțumită cărora ne puturăm cățara cu ușurință. Ridicarăm binișor capetele deasupra crestei zidului și

văzurăm o curte mărișoară, în stânga căreia se aflau câteva colibe joase de lemn.

— În colibele astea nu se pot afla mulți oameni, șopti Marian. Propun să ne dăm drumul în jos și să eliberăm cu forța pe prințesă. Nu prea cred ca paznicii să înceapă o luptă cu noi când or vedea pistoalele noastre.

— Propunerea se admite, zise lordul și se și săltă peste zid.

Îl urmarăm repede și coborâm între doua focuri dintre cele șase care ardeau în jurul zidului. Ne furișarăm cu băgare de seama spre cea mai apropiată coliba și ascultarăm cu încordare. Era liniște adâncă și Marian deschise ușa fără sa șovăie.

Dar în clipa următoare se dădu îndărăt clătinându-se și, gemând duse mâinile la ochi. Eu eram în spatele lui și simți un miros pișcător. Cineva trebuie să-i fi aruncat lui Marian în fata un praf tare, piperat.

Înainte să-l pot întreba ce se întâmplase, ușile tuturor colibelor fura deschise brusc și cu țipete sălbatice, se năpustiră niște făpturi asupra noastră. Se vede treaba ca picaserăm într-o adevărată cursă. În clipa următoare ne încăieraserăm cu potrivnicii noștri.

Nu avuseserăm nici măcar răgazul sa tragem pistoalele, așa ca fuserăm siliți sa ne lăsăm toată nădejdea în pumni. Dar chiar daca izbutirăm sa răpunem pe câțiva cu lovituri de box, numărul lor mare ne copleșea. Furam înhățați din toate părțile și cu toată împotrivirea noastră apriga furam înfrânți.

Eu fui trântit la pământ de patru inși și deși ma smulgeam cu disperare, fui legat cu brutalitate de mâini și de picioare. Lângă mine zăcea lordul, căruia îi curgea sângele șiroaie dintr-o rana mare de la frunte. Ridicai capul și-l văzui pe Brough și Pongo luptând, în vreme ce Marian era legat de doi potrivnici. Curând fu învins și detectivul și fu trântit la pământ alături de noi.

Numai Pongo mai rămăsese în picioare. Cine se apropia de el se prăbușea repede, răcnind sau zbura prin aer ca o minge. Acum îl văzui înhățând un indian uriaș care încercase să-l culce la pământ pe la spate; îl ridica și-l zvârli în mijlocul celorlalți, care se dădură înapoi îngroziți.

Credinciosul meu prieten își smulse cuțitul de la brâu și se năpusti răcnind spre dușmani. Dar deodată începu sa se clatine, își apăsă pumnul pe tâmpla stânga și căzu greoi în genunchi. Văzui cum făcea eforturi deznădăjduite să-și redobândească stăpânirea asupra trupului, dar imediat se năpusti asupra lui o ceata întreagă de potrivnici și după câteva minute zăcea legat alături de noi.

Un indian subțirel și tânăr se apropie de noi și ne măsură cu privirea. În mina dreapta avea un laț de piele, cu care își făcea de joaca:

— Vad ca bine am făcut, zise el într-o englezeasca fără cusur, ca am învățat în copilăria sa arunc cu praștia cât se poate de bine. Dacă piatra mea nu l-ar fi nimerit în tâmpla pe uriașul acesta negru, i-ar fi doborât pe toți oamenii mei. Pe patru din cei mai buni slujitori îi are până acum pe cuget și pe alți cinci i-a rănit. Pentru asta va trebui să gust cu vârf și îndesat din toate chinurile morții. Iar dumneavoastră domnilor, veți fi spectatori, înainte de a vi se îndeplini și vouă soarta. V-ați vârât nasul într-o taină care se plătește cu moartea pentru cei nechemăți. Voi mai chibzui în ce fel va ucid plăcut însă nu va fi – și deoarece sunteți europeni, va trebui să aleg ceva deosebit pentru dumneavoastră.

— Dar de ce vrei să ne omori, dacă-mi dai voie să te întreb? striga lordul. Suntem doar niște pescuitori nevinovați și numai curiozitatea ne-a îndemnat să sărim zidul acesta. Asta nu e motiv să ne ucizi.

— Ba este – zâmbi indianul – chiar dacă sunteți într-adevăr nevinovați. Întâmplător însă îl cunosc pe domnul de colo și știu că e în slujba poliției secrete. Așa că vizita dv. nu e chiar întâmplătoare și trebuie să fie pedepsită după cum se cuvine. Vă voi comunica îndată hotărârea mea.

Ne întoarse spatele și intră în coliba cea mai mare.

— Am dat de dracu! zise Hagerstony. Atât de ușoară și plăcută nu cred să fie moartea ce ni se pregătește. Cum îți merge cu ochiul, dragă Farrow? Tot așa de tare te ustură?

— Merge mai bine, răspunse Marian. Îmi pare rău numai că n-am putut lua parte la luptă.

— Ai dreptate, am mai fi scăpat de câțiva dușmani. În schimb a făcut treabă bună Pongo al nostru: Tu ce mai faci, Pongo?

— Pongo bine, șopti uriașul. Pongo îndată liber.

— Drace, asta ar fi ceva! făcu detectivul. Bandiții ăla m-au legat atât de strâns încât abia mă pot mișca.

— La fel mi se întâmplă și mie – zisei eu – funiile îmi taie carnea.

Lordul și Marian trebuiră să-și dea seama curând de zădărnicia eforturilor lor de a-și rupe legăturile, așa că furăm nevoiți să așteptăm în liniște sentința. Nici nu puteam încerca să ne dezlegăm unul pe altul, căci un Indian înalt și posomorit veni lângă noi. Și ne privi de parc-ar fi vrut să ne înghită.

Deodată insula se izbi cu putere de ceva și imediat Indianul cel tânăr ieși din colibă.

— Suntem la țärm – zise el zâmbind – și eu am luat hotărârea asta. Voi pune să vă arunce într-o groapă mare care mișună de șerpi veninoși.

Pe uriașul negru însă îl voi da pe mâna lui Palo, cel mai sălbatec elefant al meu. Polo se pricepe să se joace mult timp cu victimele sale, înainte de-a le zdrobi. Veți lua parte la spectacolul acesta, domnilor.

Dădu o poruncă și imediat furăm ridicați de câțiva servitori și duși la porțița din zid în care se ivise paznicul păros, care făcea pe demonul. Dar înainte ca s-ajungem acolo, răsună un glas disperat de femeie:

— Salvați-mă! Salvați-mă!

Dintr-o colibă alergă spre noi o tânără și fermecătoare indiană, pe când îndărătul el gonea un bărbat uriaș, care o ajunsese și o apucă apoi cu brutalitate de umeri. Tânărul Indian se-ntoarse zâmbind spre Brough.

— Te va interesa să afli, domnule detectiv, că femeia asta e prințesa Sindia, despre care se spune că a murit. Tatăl meu, Gai, dorește să mă căsătoresc cu ea și nădărduse să înfrângă în curând împotrivirea ei de până acum. Atunci ne va rămâne nouă tronul care, de fapt, aparține ei. De sigur că pentru a afla asta ați venit aici și îmi pare rău că nu te vei mai putea folosi de informațiile căpătate.

Făcu un semn și indianul uriaș târî îndărăt pe tânăra fată. În vreme ce călăuzele noastre se puseră în mișcare și ne scoaseră afara.

Furăm duși la unul din focuri și astfel așezați încât să putem cuprinde cu privirea jocul. Pongo însă care stătea liniștit de tot, fu târât la mijloc.

Tânărul indian veni lângă noi și zise batjocoritor:

— Fiți cu mare băgare de seamă, domnilor, e foarte interesant cum se va juca Palo cu prietenul dv. negru. După ce veți fi văzut spectacolul acesta, moarte în groapa cu șerpi nu vi se va mai părea atât de firoasa. Și trebuie să recunoașteți că va dau o moarte onorabilă, căci v-am lăsat armele. Europeanii țin mult la asta. Uite că vine Polo!

Dintre copaci se ivi un elefant uriaș. Un indian cu barba neagra calarea pe ceafa lui și îndruma uriașul spre Pongo, care ținea capul ridicat și așteptă în liniște evenimentul. Inteligentul pachiderm pășea încet spre victima sa.

Se opri în fata credinciosului nostru tovarăș, își legăna trompa încoace și încolo și deodată și-o încolăci în jurul trupului lui Pongo; zvârli apoi trupul uriaș al Negrului și-l prinse iarăși din zbor. Făcu asta de două ori și când îl zvârli a treia oară, uriașul făcu în aer o mișcare încordată și în aceeași clipă i se rupseră legăturile.

Pongo se arunca cu o smucitură în laturi și căzu...chiar pe spinarea elefantului, îndărătul calului sau. Încă o clipa și apoi indianul scoase un țipăt grozav, iar Pongo îi răcni în englezeasca lui oribila:

— Repede, în pădure, înapoi!

Și indianul striga elefantului o porunca, a cărei urmare fu ca pachidermul se-ntoarse, începu să alerge spre pădure și pieri printre copaci.

Tânărul indian ramase câteva clipe înmărmurit și se zgâi la el. Se dezmetici însă repede și răcni o porunca întărită, pe urma se întoarse spre noi plin de furie:

— Îl voi prinde eu, să n-aveți grija! scrâșni el.

— Iar voi veți intra îndată în groapa cu șerpi.

Servitorii se ridicară imediat, ducându-se repede în pădure. Câțiva indieni mergeau cu făclii aprinse în fruntea convoiului și luminau o poteca destul de largă care părea croită de curând.

Conducătorii noștri se opriră. În fata noastră se găsea o groapa mare și tânărul indian arata în jos cu un zâmbet răutăcios.

— Asta e mormântul vostru. Vom zvârli înlăuntru câteva torte, ca să-i puteți vedea la față pe călăii voștri.

Făcu precum spuse și fiori de groaza ne trecură prin trup când văzurăm o mulțime de șerpi veninoși șuierând și dispărând în găurile pereților.

— Când tortele se vor stinge vor ieși iarăși la iveală – râse neomenosul indian – și deoarece sunt foarte înfometate va vor musca de zor.

Un semn și furam coborâți încetișor în groapa. Ramaserăm în picioare și ne simțeam oarecum în siguranța căci prin cizmele noastre trainice nu puteau trece colții șerpilor.

Dar iată că săriră în jos și câțiva servitori care ne trântiră la pământ și ne traseră picioarele înapoi. Ne legară apoi mâinile de picioare, în așa fel ca nu ne mai puteam ridica.

— Așa – făcu tânărul indian când servitorii ieșiră afara din groapa – acum desigur că veți recunoaște că sunteți definitiv pierduți. Făcliile se vor stinge peste câteva minute apoi vor ieși la iveală șerpii. Păcat că nu pot vedea și eu ce are să urmeze. În orice caz las doi servitori aici și mâine voi veni să vad ce s-a ales de voi.

Cu un rânjet înfiorător se îndepărta. Sus pe marginea groapei fu aprins un foc și noi puturăm vedea făpturile celor doi paznici care se plimbau de colo până colo în jurul groapei.

Făcliile ardeau din ce în ce mai slab și după câteva minute se stinseră de tot.

Așteptăm în bezna sfârșitul ce ne era hărăzit.

— De – făcu lordul – altfel mi-am visat eu moartea. Îmi pare rău, domnilor, ca v-am tras și pe dumneavoastră după mine. Sa nădăjduim... A! se întrerupse el – a căzut ceva jos și a plesnit cu un zgomot slab.

— Așa e! șopti Marian – și lângă mine a căzut ceva. Miroase tare a amoniac.

— Sa știți ca e Pongo! zisei eu. A! Iarăși!

Din ce în ce mai multe „plesnitori” dintr-acela ciudate cădeau jos și atunci când plesneau răspândeau un miros foarte tare. Cei doi paznici se iviră deodată la marginea gropii și priviră în jos.

Plesniturele încetară și paznicii fura trași înapoi brusc. Nu scoaseră nici un sunet și după câteva clipe, Pongo apărui pe marginea groapei și ne chema cu glas înăbușit.

— Pongo! strigarăm noi electrizați – eliberează-ne repede.

Cu o torță aprinsă în mina, credinciosul negru sari în groapa și ne taie legăturile. Râse și zise:

— Pongo a fost mereu aproape. Găsit repede fructe care alunga șerpilor. Massers pleacă repede la Messer Hodde.

Îi strânserăm întâii mâna, apoi ieșirăm din groapa aceea grozava și sub conducerea lui, o luarăm la fuga prin pădure. Credinciosul nostru prieten ne călăuzi către plaja și curând puturăm zări în depărtare lumina slabă a focului din tabăra noastră. După un ceas de mers ajunserăm acolo.

În toată graba strânseserăm corturile, la care ne ajuta și John, deși se plângea de dureri grozave. Numai bietul Jim gema lipsit de cunoștință. Hotărârăm să-l ducem cu schimbul pe o targa, ne aruncărăm în spate bagajele și pornirăm la drum în frunte cu Pongo.

Abia făcurăm însă câțiva pași în atmosfera umedă și caldă a pădurii ca să ne ciocnim cu putere unul de altul. Pongo se opri brusc și ne izbirăm de făptură lui uriașă ca de o stâncă.

— Pongo, ce s-a întâmplat? întreba lordul.

— Massers să fie liniștiți, vine dușmani! răspunse Uriașul, în șoaptă.

Cu respirația oprită ascultărăm cu încordare în bezna apăsătoare. Deodată, un sunet primejdios se auzi aproape de tot de noi. Era sforăitul unui elefant.

— Massers, repede înlături! Vine Tembo!

„Tembo” numesc Africanii elefantul. Ne lipirăm imediat de tufele din dreapta și stânga potecii și așteptărăm acolo neclintiți.

Deodată auzi o tremurare ușoară a pământului și primejdiosul sforăit răsuna deasupra mea. În clipa următoare

mă simți înhățat de trompa pachidermului încolăcita în jurul soldurilor mele, fui tras înapoi și ridicat în sus.

Credeam ca mi-a sunat ceasul din urma, căci eram încredințat ca furiosul animal ma va zvârli la pământ ca să mă calce apoi în picioare.

Dar Polo – căci el era – se-ntoarse și porni cu mine în goana îndărăt pe poteca spre lacul cu insula misterioasă.

— Pongo, ma duce cu el! răcni eu.

Când auzi glasul meu, Polo își încolăci atât de strâns trompa, încât nici de strigat nu mai puteam. Apoi începu să alerge și mai repede.

Gonea din rășputeri și în curând mi se păru ca aud un murmur de apă. Dar atunci un om scoase un răcnet înfiorător. Răcnetul răsuna deasupra mea și deodată auzi glasul aspru al lui Pongo care poruncește indianului să oprească elefantul.

Țipetele de durere încetară. Polo se opri la un îndemn al indianului și Pongo îi porunci acum acestuia ca inteligentul pachiderm să-mi dea drumul. Ascultător, acesta mă lăsă frumușel la pământ.

— Massers fuge repede, Pongo vine în urmă! îmi strigă bunul nostru prieten.

O zbughii pe lângă Polo și alergai din toate puterile îndărăt pe drumul pe care venisem.

Ajunsei în cele din urmă la camarazi, care erau foarte îngrijorați de soarta mea. Nu era vreme de explicații. Le spusei numai că Pongo vine în urma. Apucați iar targa pe care zăcea Jim și pornirăm repede la drum.

După un răstimp se auzi glasul uriașului îndărătul nostru:

— Massers fie liniștiți! Tembo plecat. Dar mergeți repede, căci poate vine iarăși!

Făcurăm drumul în pas alergător și după un ceas și jumătate ajunserăm la Moirang și trezirăm din somn pe hangiul englez la care mâncaserăm în ajun. Îi puserăm repede la curent cu cele întâmplare, Jim fu așezat în pat, apoi detectivul telefonă la cel mai apropiat post militar, cerând să i se trimită oameni. I se făgădui și ne lăsarăm odihnei, liniștiți.

În zorii zilei, soldații sosiră cu automobile. Plecarăm îndată spre lac și bărcile pescarilor fură rechiziționate fără multă vorbă, în vreme ce o parte din soldați porniră pe plajă în jurul lacului, spre locul unde era să fim sfâșiați de șerpi.

Marian și lordul luaseră conducerea acestor oameni în vreme ce noi cu ceilalți, cercetarăm lacul, în bărci, la cele din urmă, cu puțin înainte de a se înnopta, dădurăm de insula rătăcitoare. Bărcile acostară în toate părțile și la o comandă scurtă a locotenentului care avea conducerea, soldații se cățără ca pisicile pe zid și săriră pe partea cealaltă.

Pongo fu cel dintâi care se năpusti cu cuțitul în mână spre cea mai apropiată colibă. Aceasta era goala, asemenea și cele următoare. Ne uitarăm unul la altul, cu mutre prostite. Tânărul indian părăsise cu oamenii săi misterioasa insulă – pe care curenții lacului o mânau când ici, când colo – și lua cu sine și pe prințesa Sindia.

Târziu în noapte ne întâlnirăm cu cealaltă echipă, care și ea își pierduse vremea degeaba. Luărăm hotărârea să ne înapoiem imediat la Moirang și să pornim, după un plan anumit, în căutarea celor dispăruți. De sigur că tânărul indian va înapoia în țară și ne propuneam să punem mâna pe el în drum.

— De sigur că va fi pornit spre țara lui – zise Brough – și acolo e greu să dăm de el. Singurul lucru cu puțință e ca guvernul englez să-l răstoarne pe Gai – pe temeiul celor întâmplare – și să ia sub suveranitatea lui țara, până va fi regăsită Sindia.

— Da, voi face un raport în sensul acesta și voi ruga să se ia repede o hotărâre. Atunci îl vom putea căuta în toată liniștea pe dispăruți. Voi expedia imediat o telegramă.

A doua zi dimineață sosi încuviințarea cerută. Trupe de ajutor erau pe drum și sosiră peste câteva ceasuri.

Trupele vechi și cele noi luară loc în automobile, noi ne împărțirăm în cele patru mașini mici care în se aflau șefii lor și pornirăm spre miază-noapte, spre țărișoara pentru al cărei tron se făptuiseră crime atât de grozave.

— După două zile ajunserăm la destinație. Poporul era agitat, căci vestea regăsirii prințesei se răspândise ca fulgerul. Furăm primiți cu triumf, cum nici nu ne așteptam.

Gai dispăruse. Ne instalarăm în micul lui palat, că să începem în toată liniștea cercetările.

Jim și John rămaseră la Moirang în bună îngrijire. Urmau să vie după noi, după ce se vor fi însănătoșit.

Pe când ne aflam la masă cu ofițerii englezi și discutam planul de acțiune, ni se anunță un indian care aducea o veste importantă. Era un tânăr inteligent cu privirea cinstită și sinceră.

Și iată ce ne spuse:

Fiind la vânătoare în apropierea fluviului Dihong, văzuse elefantul Polo, pe care-l cunoștea bine, deoarece un frate al său fusese ucis de el, din ordinul fiului lui Gai. Acolo unde se afla Polo, trebuiau să fie pe aproape și Gai cu feciorul său, așa că hotărârăm să pornim la drum imediat, sub conducerea tânărului Indian.

Menta – așa se numea acesta – era un sprijin prețios pentru noi, căci purta o ură grozavă ucigașului fratelui său. »

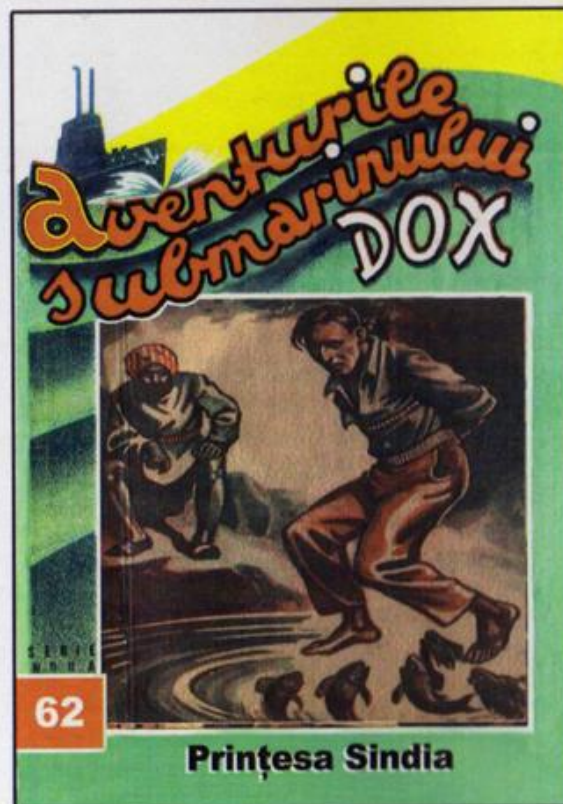
— Cum am găsit-o pe Sindia îți voi povesti cu alt prilej –
dragă George – încheie doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: **DEMONUL ALOMPRA.**

Volumul următor va fi intitulat:

PRINȚESA SINDIA.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

